

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਇੱਕ ਸੌ ਉਣਹੱਤਰਵੀਂ

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਅਤੇ ਰੋਮ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਭੂਮਿਕਾ: ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼

Jeff Pippenger
2024-04-09

ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਪਵਿੱਤਰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਾਂ, ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਆਯਤਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਲਈ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਆਯਤਾਂ ਉਸ ਝੰਡੇ ਦੇ ਮੋਹਰਬੰਦੀ ਹੋਣ ਦੀ ਵੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਆਯਤਾਂ ਹਨ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਸ ਭਾਗ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਅਨਮੁਦਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦਾਨੀਏਲ ਵੱਲੋਂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪੁਕਾਰ ਦੀ ਅਭਿਵਿਆਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ "ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਹੈ" ਹੋਣ ਤੇ, ਸੇਲਹੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਨਮੁਦਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਰੋਮ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗਿਆਰਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਚੌਦਵੀਂ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਗਿਆਰਹਵੀਂ ਤੋਂ ਪੰਦਰਹਵੀਂ ਆਇਤ ਤੱਕ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਹੋਏ ਰੋਮ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖੀਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੱਥੇ "ਕੋਈ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉੱਥੇ ਲੋਕ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ," ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ ਸੱਤ, ਆਇਤਾਂ ਅੱਠ ਅਤੇ ਨੌਂ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ, ਤਾਂ "ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ।"

ਉਰਿਆਹ ਸਮਿਥ ਆਪਣੀ ਪੁਸਤਕ *Daniel and the Revelation* ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਚਾਰ ਵਾਰ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਨਿਯਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਯਮ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਚਾਣ ਤਦ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ "ਸੰਬੰਧਿਤ" ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਪਹਿਲੇ ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਬਾਬਲ ਦੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਰਕੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

"ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਇਹ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਉਲੇਖ ਦੀ ਉਮੀਦ ਤਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅਭਿਲੇਖਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਅਨਿਵਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।" Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਹੋਰ ਤਿੰਨ ਵਾਰ, ਸਿਮਿਥ ਇਸ ਨਿਯਮ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਮੌਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ "ਸੰਧਿ" ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਇੱਕ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਸ ਸੰਧਿ ਦੀ ਪੂਰਤੀ 162 BC ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਹੋਰ ਦੋ ਸੰਦਰਭ ਆਧੁਨਿਕ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ, ਜੋ ਯਹੂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਰੋਮ ਦੀ "ਸੰਧਿ" ਦੀ ਪੂਰਤੀ 161 BC ਵਿੱਚ ਮੰਨਦੇ ਹਨ।

"ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣਾ ਅਨਾਵਸ਼ਕ ਹੈ ਕਿ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਤਦ ਤੱਕ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਾ ਹੋ ਜਾਣ। ਰੋਮ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨਾਲ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਸਨ, ਈ.ਪੂ. 161 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਯਹੂਦੀ ਸੰਧਿ ਰਾਹੀਂ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੋਇਆ। 1 ਮੱਕਾਬੀਆਂ 8; Josephus's Antiquities, book 12, chapter 10, section 6; Prideaux, Vol. II, page 166. ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਸੱਤ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਰਥਾਤ ਈ.ਪੂ. 168 ਵਿੱਚ, ਰੋਮ ਨੇ ਮਕਦੂਨੀਆ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਮਰਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਗ ਬਣਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਰੋਮ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਠੀਕ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੱਕਰੇ ਦੇ ਜਿੱਤੇ ਹੋਏ ਮਕਦੂਨੀ ਸੀਰਾ ਵਿੱਚੋਂ ਹੋਰ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਨਵੀਆਂ ਜਿੱਤਾਂ ਵੱਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਨਬੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿੱਸਿਆ, ਜਾਂ ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਬਾਰੇ ਠੀਕ ਹੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾ

ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੱਕਰੇ ਦੇ ਸੀਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੋਇਆ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।" Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 175.

ਪਰ ਸਮਿਥ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ 162 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਸੀ।

“ਉਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਰੋਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ, ਅਰਥਾਤ ਯਹੂਦੀਆਂ, ਨਾਲ ਸੰਧੀ ਰਾਹੀਂ ਈ.ਪੂ. 162 ਵਿੱਚ ਜੁੜਿਆ, ਜਿਸ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲੀਨ ਕੈਲੰਡਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਥਾਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਤਥਾਪਿ, ਉਸ ਨੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਸਲ ਜਿੱਤ ਰਾਹੀਂ ਈ.ਪੂ. 63 ਤੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੋਇਆ।” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੁੜ 161 BC ਹੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ।

“ਸਮਰਾਜ ਦੇ ਲੌਕਿਕ ਘਟਨਾਕ੍ਰਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਸੱਤਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਲੈ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨਬੀ, ਪਦ 23 ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਮੁੜ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਰੋਮੀ ਯਹੂਦੀ ਸੰਧੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੋਏ, ਈ.ਪੂ. 161 ਵਿੱਚ; ਜਿਸ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇਕ ਸਿੱਧੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਜਿੱਤ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਦਾ-ਥਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਤੱਕ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਹੂਦੀ, ਸੀਰੀਆਈ ਰਾਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰੀ ਅਤਿਆਚਾਰ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੋਮ ਵੱਲ ਇੱਕ ਦੁਤਮੰਡਲ ਭੇਜਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਮੰਗਣ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ‘ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਅਤੇ ਸੰਘਬੱਧਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਧੀ ਵਿੱਚ ਜੋੜ ਲੈਣ।’ 1 Maccabees 8; Prideaux, II, 234; Josephus’s Antiquities, ਪੁਸਤਕ 12, ਅਧਿਆਇ 10, ਖੰਡ 6। ਰੋਮੀਆਂ ਨੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਬਖਸ਼ਿਆ, ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:—”

“ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਕੌਮ ਨਾਲ ਪਰਸਪਰ ਸਹਾਇਤਾ ਅਤੇ ਮਿਤਰਤਾ ਦੀ ਸੰਧੀ ਬਾਰੇ ਸੈਨੇਟ ਦਾ ਹੁਕਮਨਾਮਾ। ਜਿਹੜਾ ਕੋਈ ਰੋਮੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਉਸ ਲਈ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਕੌਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਯੁੱਧ ਕਰੇ, ਨਾ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ—ਚਾਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਨਾਜ, ਜਹਾਜ਼ ਜਾਂ ਧਨ ਭੇਜ ਕੇ। ਅਤੇ ਜੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਰੋਮੀ ਆਪਣੀ ਸਮਰਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਗੇ; ਅਤੇ ਫਿਰ, ਜੇ ਰੋਮੀਆਂ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਯਹੂਦੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਗੇ। ਅਤੇ ਜੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਸ ਸਹਾਇਤਾ-ਸੰਧੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜੋੜਿਆ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਘਟਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਰੋਮੀਆਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋੜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਉਹ ਬਲਵਾਨ ਅਤੇ ਬੰਨ੍ਹਣਹਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।” ਯੇਸੀਫਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਇਹ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਯੂਪੋਲੇਮਸ, ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਅਤੇ ਜੇਸਨ, ਇਲੀਅਜ਼ਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਜਦੋਂ ਯਹੂਦਾ ਕੌਮ ਦਾ ਮਹਾਂਯਾਜਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਭਰਾ ਸਾਈਮਨ ਸੈਨਾ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਸੰਧੀ ਸੀ ਜੋ ਰੋਮੀਆਂ ਨੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਇਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 271.

ਇਹ ਮੇਰਾ ਭਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਸਮਝਾਵਾਂ ਕਿ ਸਮਿਥ ਨੇ 162 ਈ.ਪੂ. ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੇਰਾ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਟਾਈਪ ਦੀ ਗਲਤੀ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਬਿੰਦੂ ਉਸ ਜ਼ੋਰ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ: “ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਯਮ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਤਦੋਂ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜੁੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਲੇਖ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।” ਜਦੋਂ ਸਮਿਥ ਉਸ ਨਿਯਮ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੋਮ 161 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਤੇਈਵੋਂ ਪਦ ਦੇ “league” ਦੇ ਸਮੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ; ਪਰ ਸਮਿਥ ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ ਰੋਮ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਪਰਚਾਵਾ 200 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ 161 ਈ.ਪੂ. ਤੋਂ ਉਨਤਾਲੀ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ।

“ਹੁਣ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪਰਿਚਯ ਕਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ,—‘ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ ਲੁਟੇਰੇ;’ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਬਿਸ਼ਪ ਨਿਊਟਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ ਤੇੜਨ ਵਾਲੇ।’ ਟਾਈਬਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਉੱਤੇ ਦੂਰ ਕਿਤੇ, ਇੱਕ ਰਾਜ ਆਪਣੀਆਂ ਮਹੱਤਵਾਕਾਂਕਸ਼ੀ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਗੁੜ੍ਹੀਆਂ ਮਨਸ਼ੁਬਾਬੰਦੀਆਂ ਨਾਲ ਆਪ ਹੀ ਨੂੰ ਪਾਲਦਾ-ਪੋਸਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਅਦਭੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਬਲ ਵਿੱਚ ਵੱਧਦਾ ਗਿਆ, ਇੱਥੇ-ਉੱਥੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ, ਆਪਣੀ ਪਰਾਕ੍ਰਮਤਾ ਅਜ਼ਮਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਯੁੱਧਕ ਭੁਜਾ ਦੇ ਜੋਰ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਲਈ, ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਚੇਤ ਹੋ ਕੇ, ਇਸ ਨੇ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਡਰਤਾ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਉੱਪਰ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਅਜੇਤ ਹੱਥ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਪਤਵਾਰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਰ ਲਈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਰੋਮ ਦਾ ਨਾਮ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਪੰਨਿਆਂ ਉੱਤੇ ਦਰਜ ਹੈ, ਜੋ ਲੰਮੇ ਯੁੱਗਾਂ ਤੱਕ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਵੀ ਕੌਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਬਲ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਰਤਾਉਣ ਲਈ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

“ਰੋਮ ਨੇ ਬੋਲਿਆ; ਅਤੇ ਸੀਰਿਆ ਅਤੇ ਮੈਕਡੋਨੀਆ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਤਬਦੀਲੀ ਆਉਂਦੀ ਹੋਈ ਵੇਖੀ। ਰੋਮੀਆਂ ਨੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਨੌਜਵਾਨ ਰਾਜੇ ਦੀ ਪੱਖਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਨਿਰਣੇ ਕਰਕੇ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਤਿਓਖੁਸ ਅਤੇ ਫ਼ਿਲਿਪ ਦੁਆਰਾ ਰਚੇ ਗਏ ਨਾਸ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਈਸਾ ਪੂਰਵ 200 ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੀਰਿਆ ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੋਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ।” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

ਰੋਮ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਥਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 200 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਪਰਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਦ ਚੌਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਉਹ ਪਰਚਾਓ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਸਾਰੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਰੋਮ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਉਲੇਖ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹੀ ਪਦ ਰੋਮ ਨੂੰ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਮਿੱਥ ਅਜਿਹੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਨਿਯਮ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਫਿਰ 161 ਈ.ਪੂ. ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ 200 ਈ.ਪੂ. ਨੂੰ ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਵਜੋਂ ਵੀ ਦਰਸਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਰੋਮ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ “ਪਰਚਾਈ ਗਈ,”—ਇਹ ਉਹ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਜਿਸਦਾ ਨਿਵੇੜਾ ਮੈਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਐਸਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਨਿਵੇੜਾ ਹੋਣਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਮਿੱਥ ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਇਹ ਨਿਯਮ ਵੈਧ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਇਹ ਵੈਧ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਪਦ ਚੌਦਾਂ ਦਾ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ 161 ਈ.ਪੂ. ਦੀ ਸੰਧੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ।

ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੇਰ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੰਦਰ੍ਹਾਂ ਆਯਤਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਅਖੀਰਲੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਆਰੰਭ ਦੁਆਰਾ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਈਸਾ ਪੂਰਵ 200 ਦਾ ਵਰ੍ਹਾ, ਜਦੋਂ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਅਵਸ਼ਯਕ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਸਮਿੱਥ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਈਸਾ ਪੂਰਵ 200 ਦੇ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਰੋਮ ਅਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਰਮਿਆਨ ਕੋਈ ਸਿੱਧਾ ਸੰਬੰਧ ਨਾ ਲੱਭਿਆ ਹੋਵੇ।

ਗਿਆਰਵੀਂ ਅਤੇ ਬਾਰਹਵੀਂ ਆਯਤ ਰਾਫੀਆ ਦੀ ਲੜਾਈ ਦੀ ਜਿੱਤ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਣਾਮ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ 217 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਸੇਲੂਸਿਡ ਸਮਰਾਜ ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਪਟੋਲਮੀ ਰਾਜ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈ ਸੀ; ਸੇਲੂਸਿਡ ਸਮਰਾਜ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਐਂਟਿਓਕਸ ਤੀਜਾ ਮੈਗਨਸ, ਜਾਂ “ਮਹਾਨ”, ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਪਟੋਲਮੀ ਰਾਜ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਰਾਜਾ ਪਟੋਲਮੀ ਚੌਥਾ ਫਿਲੋਪੇਟਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਲੜਾਈ ਕੋਏਲੇ-ਸੀਰੀਆ (ਦੱਖਣੀ ਸੀਰੀਆ) ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਫਲਸਤਿਨ ਉੱਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੌਰਾਨ ਹੋਈ, ਜੋ ਪਟੋਲਮੀ ਅਤੇ ਸੇਲੂਸਿਡ ਰਾਜਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦਗ੍ਰਸਤ ਖੇਤਰ ਸਨ। ਰਾਫੀਆ ਵਿੱਚ ਪਟੋਲਮੀ ਚੌਥਾ ਫਿਲੋਪੇਟਰ ਦੀ ਜਿੱਤ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕੋਏਲੇ-ਸੀਰੀਆ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਫਲਸਤਿਨ ਉੱਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ।

ਪਾਨਿਯੂਮ ਦੀ ਲੜਾਈ, ਜੋ ਸਤਾਰ੍ਹਾਂ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਈਸਾ ਪੂਰਵ 200 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਊਟ ਪਾਨਿਯੂਮ ਦੀ ਲੜਾਈ ਜਾਂ ਪਨੇਆਸ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸੈਲਿਊਸਿਦ ਸਮਰਾਜ, ਜਿਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਰਾਜਾ ਐਂਟਿਓਕਸ ਤੀਜੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਟੋਲਮੀਕ ਰਾਜ, ਜਿਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਰਾਜਾ ਟੋਲਮੀ ਪੰਜਵੇਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ

ਲੜੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਕੱਤੀ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, 167 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ, ਮੱਕਾਬੀ ਬਗਾਵਤ—ਯਹੂਦੀ ਧਾਰਮਿਕ ਰਵਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਅਤੇ ਹੇਲੇਨਿਸਟਿਕ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਥੋਪਣ ਦੇ ਮੈਲਿਊਸਿਡ ਸਮਰਾਜ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਯਹੂਦੀ ਵਿਦਰੋਹ—ਯਹੂਦਿਆਂ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਕਸਬੇ ਮੇਦੀਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਜੋ ਅੱਜ ਦੇ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਹੇਠ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਇਹ ਘਟਨਾ ਕੁੱਝ ਯੂਨਾਨੀ ਮੈਲਿਊਸਿਡ ਸ਼ਾਸਕ ਅੰਤੀਓਖੁਸ ਚੌਥਾ ਐਪੀਫਨੇਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਯਹੂਦੀ ਆਬਾਦੀ ਉੱਤੇ ਕਠੋਰ ਹੈਲੇਨਿਸਟਿਕ ਰੀਤਾਂ ਥੋਪ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਯਹੂਦੀ ਧਾਰਮਿਕ ਆਚਰਣਾਂ ਉੱਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਅਤੇ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਮੰਦਰ ਦੀ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਫਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ, ਅੰਤੀਓਖੁਸ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਸਬਿਆਂ ਅਤੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਭੇਜੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉੱਥੇ ਦੇ ਯਹੂਦੀ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਮੇਦੀਨ ਵਿੱਚ, ਮੈਲਿਊਕਿਦ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰਾਜੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ, ਯਹੂਦੀ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਿਆਂ ਕਿ ਉਹ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰਸਮਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਅਤੇ ਯੂਨਾਨੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਭੇਟਾਂ ਚੜ੍ਹਾਉਣ। ਮੱਤਥਿਆਸ ਨਾਮ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਰਧ ਯਹੂਦੀ ਯਾਜਕ ਨੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਯਹੂਦੀ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਮੈਲਿਊਕਿਦ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਵੀ। ਮੱਤਥਿਆਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਹ ਅਵਿਗਿਆ ਦਾ ਕਿਰਿਆ-ਕਲਾਪ ਮੈਲਿਊਕਿਦ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੱਕਾਬੀ ਬਗਾਵਤ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਬਣਿਆ।

ਮੱਤਥਿਆਸ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੰਜ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਯਹੂਦਾਹ ਮੱਕਾਬੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਪਹਾੜੀਆਂ ਵੱਲ ਭੱਜ ਕੇ ਮੈਲਿਊਸਿਦ ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਛਾਪਾਮਾਰ ਯੁੱਧ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਬਗਾਵਤ ਆਖਿਰਕਾਰ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਵਧਦੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੈਲਿਊਸਿਦਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੈਨਿਕ ਜਿੱਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ।

ਈਸਾਪੂਰਵ 167 ਵਿੱਚ ਮੇਦੀਨ ਵਿੱਚ ਘਟੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਯਹੂਦੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਰਣਾਇਕ ਮੋੜ ਸਾਬਤ ਹੋਈਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੱਕਾਬੀ ਬਗਾਵਤ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਧਾਰਮਿਕ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਮੰਦਰ ਦਾ ਪੁਨਰ-ਸਮਰਪਣ, ਜੋ ਹਨੁਕਾਹ ਦੌਰਾਨ ਮਨਾਏ ਜਾਂਦੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਟਨਾ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਈਸਾਪੂਰਵ 164 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਤੇਈਵੋਂ ਪਦ ਦੀ "ਸੰਧੀ" ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ।

ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਅਤੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੱਕਾਬੀਆਂ ਨੇ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਅਜਾਤੀ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਯੋਗ ਧਾਰਮਿਕ ਉਪਯੋਗ ਲਈ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ। ਪਰੰਪਰਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਅਭਿਸ਼ਿਕਤ ਤੇਲ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਘੜਾ ਮਿਲਿਆ, ਜੋ ਮੈਨੋਰਾਹ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦਿਨ ਲਈ ਜਲਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਕੋਈ ਸਮਕਾਲੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਾਕਸ਼ੀ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਛੇਵੀਂ ਸਦੀ ਤੱਕ ਹੀ ਇਹ ਯਹੂਦੀ ਦੰਤਕਥਾ ਸਾਹਿਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਭੁਸ਼ਟ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਯਹੂਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕੈਥੋਲਿਕ ਕਲੀਸਿਆ ਨਾਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਿਆਂ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਧਰਮ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਰਸਮਾਂ ਅਤੇ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਪਾਪਾਈ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਘੜੇ ਹੋਏ ਅਨੇਕਾਂ ਵਿਭਿੰਨ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੇ ਤੇਲ ਦਾ ਅੱਠ ਦਿਨ ਤੱਕ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਦੰਤਕਥਾ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਾਕਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਹਾਂ ਦੀ ਦਸਵੀਂ ਆਯਤ, ਚਾਲੀਵੀ ਆਯਤ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੀ ਲੜਾਈ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਠੰਢੇ ਯੁੱਧ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਲੜਾਈਆਂ ਵਜੋਂ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਾਕਸੀ ਯੁੱਧਾਂ ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਭੈਣ ਨੇ ਯੁਕਰੇਨੀ ਯੁੱਧ ਨੂੰ, ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਯੁੱਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਜਾ ਹੈ, ਠੰਢਾ ਯੁੱਧ ਵਜੋਂ ਮੇਰੇ ਵਲੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਪੁਸ਼ਨ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਠੀਕ ਹੀ ਦਰਸਾਇਆ, ਉੱਥੇ ਮੌਤ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਬਹੁਤ ਅਧਿਕ ਹੋਏ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ ਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚ "ਠੰਢੇ ਯੁੱਧ" ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਲੜਾਈਆਂ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਲੜਾਈਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ

ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਭੇਦ ਸਪਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਤੇਰਹਾਂ ਦੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਜਾਨਵਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੌਰਾਨ ਵਾਪਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਿੰਨ ਯੁੱਧ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਯੁੱਧ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚ, ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਲੜਾਈਆਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ "ਆਇਤ ਚਾਲੀ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਲੜਾਈਆਂ" ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਯੁੱਧਾਂ ਵਜੋਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਗਰਮ ਯੁੱਧ ਨੂੰ ਠੰਢੇ ਯੁੱਧ ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣਨ ਵਾਲੀ ਅਸੰਗਤਤਾ ਦੂਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੇਰੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਇਤ ਚਾਲੀ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿੱਚ 1798 ਦੀ ਲੜਾਈ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਇਤ ਚਾਲੀ ਦਾ ਹੀ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਕੇਵਲ 1989 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਆਇਤ ਇਕਤਾਲੀ ਦੇ ਐਤਵਾਰ-ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਦੀਆਂ ਉਹ ਤਿੰਨ ਲੜਾਈਆਂ ਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਹ ਤਿੰਨ ਲੜਾਈਆਂ ਹੋਰ ਵੀ ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਯੁੱਧਾਂ ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਯੁੱਧ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਅੰਦਰ ਸੰਪੰਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਆਇਤ ਚਾਲੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਕੈਥੋਲਿਕਤਾ (ਉੱਤਰ ਦਾ ਰਾਜ) ਅਤੇ ਕਮਿਊਨਿਜ਼ਮ (ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜ) ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਯੁੱਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੀ 1989 ਵਿੱਚ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਦੀ ਕਮਿਊਨਿਜ਼ਮ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ 1989 ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਸੈਨਿਕ ਬਲ, ਜੋ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਸੀ, ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਸੇਵੀਅਤ ਸੰਘ ਨੂੰ ਬਹਾ ਕੇ ਲੈ ਗਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਰੂਸ, ਜੋ ਸਿਰ (ਜਾਂ "ਕਿਲੂ") ਸੀ, ਖੜ੍ਹਾ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਮੌਜੂਦਾ ਯੂਕਰੇਨੀ ਜੰਗ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਅਤੇ ਕਮਿਊਨਿਜ਼ਮ ਦਰਮਿਆਨ ਦੀ ਲੜਾਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਰੂਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਵਜੋਂ ਯੂਕਰੇਨੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵਰਤ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਤਾਕਤ, ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ, ਸਮੇਤ ਸਾਰੇ ਗਲੋਬਲਵਾਦੀ ਪੱਛਮੀ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਉਹ ਜੰਗ ਆਯਤਾਂ ਗਿਆਰਾਂ ਅਤੇ ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਊਨਿਜ਼ਮ (ਰੂਸ), ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਵੇਗਾ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਯੁੱਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤੀਜਾ ਪੰਦਰਹੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਪਾਨਿਯਮ ਦੇ ਯੁੱਧ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਯੁੱਧ ਪਟੋਲੇਮੀ ਰਾਜ (ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜ) ਅਤੇ ਸੇਲਿਊਸਿਦ ਰਾਜ (ਉੱਤਰ ਦਾ ਰਾਜ) ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ। ਉਸ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਕੈਥੋਲਿਕਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਫੌਜ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਹੈ।

1989 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ, ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਗਣਤੰਤਰਕ ਸਿੰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਪਾਪਸੀ ਵੱਲੋਂ ਸੇਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ ਦੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸੰਰਚਨਾ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ, ਜਦਕਿ ਉਸ ਦਾ ਸਿਰ (ਰੂਸ) ਅਖੰਡ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ। ਦੂਜੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਯੂਕਰੇਨੀ ਯੁੱਧ ਹੈ, ਨਾਜੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਫੌਜ ਰੂਸ ਦੁਆਰਾ ਪਰਾਜਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੀਜੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ, ਪਾਪਸੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਫੌਜ, ਫਿਰ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਪਰਾਜਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਤਿੰਨ ਲੜਾਈਆਂ "ਸੱਚ" ਦੀ ਮੋਹਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਲੜਾਈ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਫੌਜ ਦੁਆਰਾ ਲੜੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਸਿਰ ਅਖੰਡ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਫੌਜ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦਾ ਸਿਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਫੌਜ ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਫੌਜ ਵੀ ਸੀ। ਦੋਹਾਂ ਹੀ ਮੌਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਾਜ਼ੀਵਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਫੌਜ ਹਾਰ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਰੇਗੀ। ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਆਇਤ ਸੇਲੂਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਏਕਤਾ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

"ਪਟੋਲੇਮੀ [ਪ੍ਰਤਿਨਿਧੀ] ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਿੱਤ ਦਾ ਚੰਗੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਿਆਣਪ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਫਲਤਾ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅੰਤਿਮਕਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰਾਜ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ; ਪਰ ਕੇਵਲ ਕੁਝ ਧਮਕੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਡਰਾਵੇ ਹੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਕੇ, ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਰ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਪਸ਼ੁਵਤ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਦੀ ਬਿਨਾ ਰੁਕਾਵਟ ਅਤੇ ਬਿਨਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਵਿੱਚ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ, ਆਪਣੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲੈਣ ਉਪਰੰਤ ਵੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੀ ਦੁਰ੍ਹਣਾਂ ਅੱਗੇ ਹਾਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਮਹਾਨ ਨਾਮ ਨੂੰ, ਜੋ ਉਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਭੁੱਲ ਕੇ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਭੋਜਨ-ਵਿਲਾਸ ਅਤੇ ਲੰਪਟਤਾ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਇਆ।

“ਉਸਦਾ ਦਿਲ ਉਸ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਕਾਰਨ ਉੱਚਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਨਾਲ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਜੋ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਉਸੇ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗ਼ਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ।” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਗਵਾਹੀ ਕਿ ਪੁਤਿਨ ਦੀ ਜਿੱਤ ਉਸ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਰਾਜਾ ਉਜ਼ਜੀਆਹ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਲ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਸੈਨਿਕ ਜਿੱਤਾਂ ਕਾਰਨ ਉੱਚਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਟੋਲਮੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਯਾਜਕਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋੜ੍ਹ ਲੱਗ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਸੱਤਾ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਯੂਕਰੇਨ ਦੇ ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਪੁਤਿਨ ਦੀ ਜਿੱਤ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ (ਨਾਸ਼ਤਿਕਤਾ ਦੇ ਰਾਜੇ) ਵਜੋਂ ਉਸ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਅੰਤ ਆਇਤ ਚਾਲੀ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ (ਫਰਾਂਸ) ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਵਾਈ ਜਿਸ ਨੇ ਨੇਤ੍ਰਿਤਵ ਨੂੰ ਉਲਟ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਪਟੋਲਮੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪੁਤਿਨ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸੇਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਅੰਤ ਨਾਲ ਵੀ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਨੇਤਾ (ਗੋਰਬਾਚੇਵ) ਨੇ ਸੇਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਸ਼ਟਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਨੌਕਰੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ, ਜੋ ਆਖ਼ਰੀ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਗਲੋਬਲਵਾਦੀ ਨਾਸ਼ਤਿਕਤਾ ਦਾ, ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦਾ, ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਯੂਕਰੇਨ ਵਿੱਚ ਪੁਤਿਨ ਦੀ ਜਿੱਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਵਾਟਰਲੂ ਵਿਖੇ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਏ ਨਿਰਬਾਸਨ ਦੁਆਰਾ; ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਉਜ਼ਜੀਆਹ ਦੁਆਰਾ ਵੀ, ਆਪਣੇ ਕੋੜ੍ਹ ਸਮੇਤ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਏ ਨਿਰਬਾਸਨ ਦੁਆਰਾ; ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪਟੋਲਮੀ ਦੇ ਮਦਹੋਸ਼ੀ-ਭਰੇ ਅੰਤ ਅਤੇ 1989 ਵਿੱਚ ਸੇਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਅੰਤ ਦੁਆਰਾ ਵੀ।

ਪਾਨਿਯਮ ਦੀ ਲੜਾਈ 200 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਹੀ ਸਾਲ ਰੋਮ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਦਖ਼ਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਉਸ ਯਹੂਦਾਹ ਦੀ ਜਿੱਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਯਤ ਸੇਲ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ 63 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਹੋਈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਬਾਲ-ਰਾਜੇ ਦੀ ਰਖਿਆਕਾਰੀ ਹੈ। ਆਯਤ ਚਾਲੀ ਦੀ ਤੀਜੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰ ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਪਾਪਾਈ ਸੱਤਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਫਿਰ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖ਼ਲ ਕਰੇਗੀ, ਰੂਸ ਦੀ ਰਖਿਆਕਾਰੀ ਹੋਣ ਦਾ ਭਾਨ ਕਰਦਿਆਂ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਿੱਚ ਸੇਲਿਊਕਸ ਨੇ ਪਾਨਿਯਮ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਟੋਲੇਮੀ ਨੂੰ ਹਰਾਇਆ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਪਛਾਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ, ਜੋ ਆਯਤ ਚਾਲੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਆਖ਼ਰੀ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਸੱਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਫੌਜ ਹੈ, “ਮਿਸਰ” (ਦੱਖਣ ਦੇ ਰਾਜੇ) ਨੂੰ ਪਰਾਜਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਈਸਾ ਪੂਰਵ 200 ਦੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਸੂਰ ਦੀ ਵੇਸ਼ਿਆ ਪਦ ਸੇਲ੍ਹਾਂ ਦੇ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਉੱਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਤਿਹਰੇ ਸੰਘ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੀ ਵਿਭਿਚਾਰ ਦੀਆਂ ਧੁਨਾਂ ਗਾਉਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਸ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਰਾਜੇ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਤਿਹਰੇ ਸੰਘ ਦੀਆਂ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ, ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਉੱਤੇ ਸੰਪੰਨ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਦ ਸੇਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਰਣੀਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅਜਗਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਰਚਨਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਦ ਸੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਰਚਨਾ ਪਸ਼ੂ ਨੂੰ ਦੇਵੇ; ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਅਜਗਰ ਦੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਮੁਰਤੀਪੂਜਕ ਧਰਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਹਟਾਇਆ ਜਾਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਨੂੰ ਰੀਗਨ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਪਦ ਚਾਲੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ, ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਖ਼ਰੀ ਰਿਪਬਲਿਕਨ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਜਗਰ ਦਾ ਧਰਮ ਵੀ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 508 ਦੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਉੱਤੇ ਬਿਠਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਾਰਮਿਕ ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਰੀਗਨ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਟਰੰਪ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਧਰਮਤਿਆਗੀ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਵਾਦ ਦਾ ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਰੋਧ ਪਦ ਚਾਲੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਤਮਵਾਦ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਪਦ ਚਾਲੀ ਦੀ ਆਖ਼ਰੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਮਾਨਵੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਉਸੇ ਹੀ ਜਟਿਲ ਪਰਸਪਰ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਭਟਕੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਸਤਾਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦਸ ਰਾਜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪੈਨਿਯਮ ਦੀ ਲੜਾਈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਵਾ ਰਹੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਸ਼ਟਰਾਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਬਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਆਇਆਤ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਦੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ।

ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸਥਾਪਿਤ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਅਜਗਰ, ਜਾਨਵਰ ਅਤੇ ਝੂਠਾ ਨਬੀ—ਹਰ ਇੱਕ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਵਿਲੱਖਣ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਾਨਵਰ (ਕੈਥੋਲਿਕ ਧਰਮ) ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ ਸਦਾ ਹੀ ਰੋਮ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਝੂਠਾ ਨਬੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ ਸਦਾ ਹੀ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਜਗਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕਿ ਅਜਗਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿੱਥੇ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਦਾ ਹੀ ਸਥਾਨ ਬਦਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਗਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੁਰੂਆਤ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ, ਫਿਰ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਜਗਰ ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ।

ਬੋਲ ਅਤੇ ਕਹਿ, ਪ੍ਰਭੂ ਯਹੋਵਾਹ ਇਹ ਆਖਦਾ ਹੈ: ਵੇਖ, ਹੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਰਾਜਾ ਫਿਰਐਨ, ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਾਂ, ਉਸ ਵੱਡੇ ਅਜਗਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਨਦੀ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 29:3.

ਅਜਗਰ ਦਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਥਾਨ ਬਦਲਦਾ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਅਜਗਰ ਦੀ ਗੱਦੀ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਸਿੰਹਾਸਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਪਰਗਾਮੁਸ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣੀ ਗਈ ਸੀ।

ਪਰਗਾਮੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਲਿਖ; ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਉਹ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋਲ ਦੋਧਾਰੀ ਤਿੱਖੀ ਤਲਵਾਰ ਹੈ; ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਥਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਤੂੰ ਵੱਸਦਾ ਹੈਂ, ਅਰਥਾਤ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਹੈ; ਅਤੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਨਾਲ ਫੜੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਦੋਂ ਅੰਤਿਪਾਸ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਸ਼ਹੀਦ ਸੀ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਉਸ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਵੱਸਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2:12, 13.

ਮੁਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੀ ਮੁਰਤੀਪੂਜਕ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਬਣਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਸਭ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਰੋਮ ਨਗਰੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪੈਂਥਿਓਨ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਹੀ ਕਾਰਣ ਹੈ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਉਸ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦਾ ਸਥਾਨ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।” ਮੁਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦਾ ਸਥਾਨ ਰੋਮ ਨਗਰੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਨ 330 ਵਿੱਚ ਕਾਂਸਟੈਂਟਾਈਨ ਦੁਆਰਾ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ; ਪਰ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਜੋ ਰੋਮ “ਵਿੱਚ” ਸੀ, ਪੈਂਥਿਓਨ ਮੰਦਰ ਸੀ, Pan-Theon ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, “ਸਾਰੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਮੰਦਰ।” ਰੋਮੀਆਂ ਨੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਗੱਦੀ ਦਾ ਸਥਾਨ ਪਰਗਾਮੁਸ ਤੋਂ ਪੈਂਥਿਓਨ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਾਂਤਰਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਹੀ ਅਜਗਰ ਹੈ।

“ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਜਗਰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੁਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।” *The Great Controversy*, 439.

ਮੁਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਦਸ ਕੌਮਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਰਾਂਸ ਦੱਖਣ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਮਿਸਰ ਦੇ ਨਾਸ਼ਤਿਕਵਾਦ ਨੂੰ ਪਰਚਾਇਆ। 1917 ਤੱਕ ਅਜਗਰ ਫਰਾਂਸ ਤੋਂ ਰੂਸ ਵੱਲ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਦ ਦਸ 1989 ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਦ ਗਿਆਰਾਂ ਅਤੇ ਬਾਰਾਂ “ਸੀਮਾਰੇਖਾ” (ਰਾਫੀਆ ਅਤੇ ਯੁਕਰੇਨ) ਦੀਆਂ ਲੜਾਈਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਾਨੀਅਮ ਦੀ ਲੜਾਈ ਉਸ ਤੀਸਰੇ ਕਦਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਾਪਾਈ ਸ਼ਕਤੀ ਪਦ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤ੍ਰਿਵਿਧ ਸੰਘ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਦਿਆਂ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਦ ਚਾਲੀ ਦੇ ਗੁਪਤ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਕੈਸਰਿਆ ਫ਼ਿਲਿੱਪੀ [ਪਾਨਿਯੂਮ] ਦੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ, ਲੋਕ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ, ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹਾਂ, ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਕੁਝ

ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੋ; ਕੁਝ, ਏਲੀਆਹ; ਅਤੇ ਹੋਰ, ਯਿਰਮਿਯਾਹ, ਜਾਂ ਨਬੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਇੱਕ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ? ਅਤੇ ਸ਼ਿਮੌਨ ਪਤਰਸ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਮਸੀਹ ਹੋ, ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ। ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਧੰਨ ਹੈਂ ਤੂੰ, ਸ਼ਿਮੌਨ ਬਰਯੋਨਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਸ ਅਤੇ ਲਹੂ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਤੈਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਜੋ ਅਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਤੈਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਤੂੰ ਪਤਰਸ ਹੈਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਚੱਟਾਨ ਉੱਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਲੀਸੀਆ ਬਣਾਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਅਪੋਲੋਕ ਦੇ ਫਾਟਕ ਇਸ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਬਲ ਨਾ ਹੋਣਗੇ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੇ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਕੁੰਜੀਆਂ ਦੇਵਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਤੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਬੰਨ੍ਹੇਂਗਾ, ਉਹ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਤੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖੋਲ੍ਹੇਂਗਾ, ਉਹ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸਣ ਕਿ ਉਹ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੁਜ਼ੁਰਗਾਂ, ਮੁੱਖ ਯਾਜਕਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਤਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਸਹਿਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਫਿਰ ਜੀ ਉੱਠਣਾ ਹੈ। ਮੱਤੀ 16:13-21.